Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Nansen, Peter

Titel: I MEDAILLONFORMAT

Citation: Nansen, Peter: ”I MEDAILLONFORMAT”, i Nansen, Peter: *Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating*, Gyldendal, 1908-09, s. 147. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-nansen03ny-shoot-workid62561.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating

I MEDAILLONFORMAT (10 BILLEDER)

FORAARSSOL

Den gamle Dame laa for Døden. Langsomt sivede Kræfterne bort, som Vin af en sprukken Flaske.

Hun laa i Soveværelset, hvor Sengen stod frem midt fra Væggen, med et Natbord med Medikamenter ved Siden. Falmet-grønne Gardiner var trukne for Vinduet, heftede sammen med en Naal. Lige for Sengen stod en Dør aaben paa Klem ind til en anden Stue, hvorfra hørtes en dæmpet Hvisken.

Hun laa stille og sammenskrumpet i den store Seng, Hovedet hvilede tungt tilbage, faldende ned fra en tynd Hals. Næsen tegnede sig i det farveløse Ansigt lang og skarp ned mod Munden med den fremstaaende Underlæbe, alt Kindernes Kød var muskelslapt sunket ind i Hulningerne. Øjnene laa dybt med lukkede Laag.

Udenfor straalede Foraaret med blank Himmel og stærk Sol. Gennem de grønne Gardiner skinnede solrøde Teglsten og en Stump hvidblaa Himmel. Solen gled langsomt forbi Vinduet, indtil den naaede den trekantede Aabning ovenfor Gardinernes Sammenheftning.

I skraa Lysstrimer skar den ind herigennem, ind over de gule Sengestolper, hen over Lagenet, 148 lige ind i Ansigtet paa den Døende. Hun bevægede Underlæben, Øjenlaagene aabnede sig en Sprække, men faldt straks vibrerende sammen.

Solen kildrede hen over Mundens Dun, som den forgyldte, ind mod Næseborenes følsomme Vægge.

Hun kæmpede magtesløs mod Solen; Læberne aabnedes for at tale, hun kunde ingen Lyd faa frem.

Inde fra den anden Stue hviskede en Stemme: "De skal ikke gaa derind; hun sover vist."

Under Dynen bevægedes hendes Arme svagt, hun kunde ikke faa dem op. Solen gik hen over den venstre Kind, listede Straaler ind i Øret, saa det fik et blegt, rødligt Skær, strejfede Haaret, der uordnet flød paa Hovedpuden.

Hele Ansigtet sitrede, Hovedet løftedes med uhyre Anstrængelse en Smule fra Lejet, men faldt straks tilbage i Sollyset.

I hver Øjenkrog piblede en stor tung Taare frem og blev hængende i Øjenhaarene.

Da med ét gik der en Skælven gennem hele den Syges Legeme, det krummede sig op, Øjnene aabnedes vidt, og tungt med en Rallen faldt hun ned paa Siden, med Ansigtet bort fra Solen. Blot Baghovedet i Lys.

- – – De kom hurtigt fra den anden Stue, Søsteren og en gammel Tjenestepige.

"Hun er død," sagde Pigen. "Det har været en let Død."

"En velsignet Død" – sagde Søsteren, der laa foran Sengen – "og se, hvor Solen har skinnet venligt ind til hende lige til det sidste."

149

UNG PIGE

De var under en af Dansene gaaet ud i Pergolaen for at trække frisk Luft.

Hun kom i sin glatte hvide Silkekjole, Haaret bundet op med et lyseblaat Atlaskesbaand, prunkløs og nykonfirmeret slank, med nedslaaet Blik, hvilende støttet til hans Arm.

Han var høj og blond, meget korrekt, lille Overskæg, sparsomt Forhaar, nærsynede Øjne bag Guldlorgnetter.

De gik lidt frem og tilbage Arm i Arm.

Han talte om Selskabet deroppe, gjorde Nar af en og anden – hun svarte med ja og nej.

Saa satte de sig paa en Bænk mellem et Par Gummitræer.

Der var saa stille i den lange Gang. Kun inde fra Restaurationen hørte man Borddækningen klirre.

Og Samtalen gik i Staa, hun sad med bøjet Hoved, ligesom lidt ængstelig med den venstre Haand stemmet mod Sofaens Sæde.

Fin og nydelig tegnede hendes Profil sig ...

Hans Haand strejfede hendes. Hun rørte sig ikke. Saa tog han den helt.

Hun bøjede blot sit Hoved lidt dybere. Saa gled en Arm læmpelig bag hendes Ryg, sluttende fast om hende.
150

Tavsheden ligesom drev dem sammen; hans Hoved kom tættere og tættere ind mod hendes og ganske tæt ved hendes Øre hviskede han:

"Maa jeg kysse Dem?"

I det samme stod hun rank op; Blodet var steget hende i Kinderne.

Og med let rystende Stemme sagde hun:

"Hvor tør De tale saadan til mig? Saadant noget *siger* man ikke til en ung Pige."

151

KANARIEFUGLEN

Kanariefuglen havde sovet for aabent Vindue en Vinternat.

Da den unge Frøken næste Morgen kom for at sige "pippip" til den, laa den i en Krog af Buret og rystede.

Den unge Dame brast i Graad og sagde fortvivlet, at hun var en Morder.

Hun turde ikke se paa Pip, for hun syntes, at den saá bebrejdende paa hende.

Hendes Moder gik ud og ind, i Færd med at dække Bord. Datteren stod henne ved Vinduet og græd – stærkere og stærkere, thi hver Gang Moderen kom ind, sagde denne: "Nu kan Du have det saa godt, Flora. Nu dør Pip og Du er Skyld deri. Tror Du, Du kan sove inat?"

Da kom Studenten, som var Mediciner og Husets Pensionær.

Han talte opmuntrende Ord til den unge Pige og bad hende hente Sukkervand. Saa tog han Pip i sin varme Haand og hældte Vand i Næbet, og Pip blev saa forskrækket over Vandet, at den spjættede livligt med Vingerne.

"Dér kan De se" sagde han til Flora, og Flora smilede til ham gennem Taarer.

Og mens Moderen gik ud og ind, stod de henne ved Vinduet og puslede om Pip, men naar Fruen var borte, kom de hinanden meget nær.
152

Hver Gang nu Moderen kom ind, sagde hun: "Gud ske Lov for Hr. Holmer. Vær Du glad for ham, Flora!".

Pip laa i Floras Haand, og Holmer bøjede sig ned over den. Det kom saa naturligt, da han – en Gang Fruen var ude – lagde sin Haand udenom hendes, blødt og varsomt som for at give Pip mere Varme. Tilfældig mødtes deres Øjne; og uvilkaarligt trykkede hans Haand fastere om hendes. Men med ét rev hun sin Haand løs. Pip havde givet ligesom et lille Gisp.

Næbet stod vidt aabnet, og Øjnene stirrede mat som duggede Stenkulsperler. Saa faldt den sammen, strakte Benene lige ret bagud og blev stiv.

Flove, uden Ord stod de og saá først paa den døde Fugl, saa paa hinanden.

I det samme kom Moderen ind med Terrinen.

"Staar De dér endnu, Hr. Holmer! Véd Du, Flora – jeg tænker paa, hvor Hr. Holmer vilde være yndig ved et Sygeleje!"

153

FØR BALLET

Han var kommen for at hente sin Kusine til Bal. Pigen bad ham gaa ind i Dagligstuen og vente: Fruen var ude og Frøkenen var ikke færdig.

Han slog Portieren til Side og saá i den halvmørke Stue sin Kusine staa henne ved Sybordet, med Ryggen mod ham og i lang Frisérkaabe.

Han gik lydløst hen over det bløde Tæppe og først da han var lige bag hende, sagde han: "Godaften Agnes!"

Med et Hvin foer hun sammen, holdt Hænderne for Ansigtet og styrtede bort ...

Paa Sybordet fandt han en lang lyserød Handske med en løs Knap og en Synaal – glemt ved den ilsomme Flugt.

Han tog Sagerne, gik hen til Kusinens Værelse og bankede paa.

"Hvem er det?" lød det forskrækket derinde fra.

"Jeg vilde blot give Dig din Handske. Du glemte den før."

To Fingerspidser viste sig i den paa mindste Klem aabnede Dør og tog Handsken.

Saa gik han en halv Times Tid og ventede. Endelig blev Døren smækket op paa vid Gab af en Pige, der holdt en Armstage, og høj og elegant brusede den unge Dame ind, i langslæbet lyserød 154 Silkekjole. Men fra Korsetlivets lave faste Hylster skød Busten sig fri og skinnende, og oppe ved Skuldrene skar de snævert sluttende Ærmer, smalle som Bændler, Folder i de fyldige Arme. Den opvartende Pige løftede Kandelabren højt, for at Pragten ret kunde fremhæves.

Han stod et Øjeblik blændet overfor denne lysomstraalede kvindelige Aabenbaring i det mørke Værelse.

Saa rakte hun ham glad og sejrbevidst sin behandskede Haand og spurgte smilende:

"Naa, hvad siger Du saa?"

"Pragtfuld."

Hun gik hen foran det forgyldte Pillespejl og bad ham hjælpe hende med det lange Brokadesoverkast.

Han stod bagved, med Slaget løftet kun halvt op, mens Pigen lyste. I Spejlet mødtes deres Øjne, og, tøvende med at tildække hendes smukke Legeme, spurgte han: "Siig mig, Agnes, hvorfor flygtede Du egenlig før?"

"Hvorfor? Men Emil – jeg havde jo ingen Klæder paa."

Uvilkaarlig faldt hans Blik i det samme paa en lille Skønhedsplet, som vuggede sig op og ned i Brystets Sænkning. Hun fangede Blikket og, pludselig utaalmodig, sagde hun, idet hun tog Hænderne op mod Skuldrene:

"Men saa giv mig dog mit Overstykke, Emil!"

Og hurtigt gik hun ud i Entréen.

155

OFFER OG ACCIDENSER

Amtsfuldmægtigen havde en lille Stump Have med et Jordbærbed, der saa godt som aldrig gav Frugt.

Men en Sommer, da der var en Varme og Frugtbarhed, som intet kunde modstaa, spættedes Jordbærbedet med smaa røde Bær; ganske vist meget smaa Bær, men alligevel – Jordbær var det.

Amtsfuldmægtigens to Smaadrenge var henrykte. Hver Dag var de Snese Gange nede for at se, om Bærrene snart var rigtig røde, indtil endelig en hed Solformiddag Fruen sendte dem ned for at plukke. De fik hver en lille Spaankurv og mange Formaninger om ikke at spise af Bærrene. Det var ellers fristende nok, men – da de ikke var ældre end at de endnu var artige, nøjedes de med at glæde sig til Middagen og arbejdede ihærdigt. Ikke det mindste forkrøblede Bær undgik deres Opmærksomhed; og da hver Plante var gennemsøgt, hvert Blad vendt, bragte de i Triumf den ene lille Spaankurv helt fyldt op til Moderen.

Hun gik ned i Haven, tog et Par store Blade og pyntede Kurven. Børnene stod og saá forundrede til.

Da hun var færdig, sagde hun:

"Gaa saa over til Amtmanden, Drenge, og bed ham ikke forsmaa disse Jordbær, Siig, at Mo'r 156 tænkte, de maaske kunde kvæge ham lidt i hans Sygdom."

Drengene stod nogle Sekunder, som om de ikke havde fattet Moderens Ord, men da hun tilføjede: "Naa skynd Jer saa!" – tog den ældste af dem Kurven, og de traskede af, uden at tale et Ord.

- – Amtmanden sad magelig og forkælet i en Lænestol, mellem broderede Puder og Slumretæpper, Gaver fra Byens Damer under hans lange Sygdom. Paa et lille Bord ved Siden af stod fine Syltetøjer og en Opsats med dejlige Kæmpejordbær.

Børnene stammede deres Ærinde frem og den Syge strakte Haanden ud mod Kurven, hvis Indhold han mønstrede.

Saa smilede han blidt og sagde: "Hils Jeres kære Mo'r og siig Tak. Det var meget venligt af hende at tænke paa mig ..."

Men mens de endnu knap var ude af Døren, hørte de Amtmanden sige ind i et andet Værelse: "Lille Kone, kom og tag disse Jordbær, som Fuldmægtigens sender mig. De er saa ynkelig smaa – Du kan give dem til Pigerne."

De to Børn stod ude i Entréen og saá paa hinanden. Saa stak de pludselig begge i at græde.

157

FOR GOD

Der var Sorg i Huset; thi den ældste af dets to Smaadrenge var død. Inde i Fruens Kabinet holdtes der Mørkning.

Den unge Kone sad i Sofaen, i det røde Skær fra Kakkelovnsilden, sammen med en af sine Veninder, der var paa Trøste-Besøg. Ved hendes Fødder paa en Skammel sad Sønnen, den eneste nu, en lille 7 Aars Purk.

Han trykkede sit Hoved ind til Moderens Knæ og lyttede stille og alvorligt til de to Damers dæmpede og hviskende Samtale om ham, der var død. Det var ikke altid han forstod, hvad der blev sagt, men da ogsaa han kom paa Tale, – hvor stort et Tab det var for ham at have mistet sin stadige Legekammerat – og han mærkede Moderens bløde Haand kærtegnende ned over sin Pande, kunde han ikke holde Taarerne tilbage. Han trykkede sig tættere ind til hende og græd i hendes Kjole.

Men pludselig kom der i Samtalen et Ord, som gav ham nyt at tænke paa og fik Graaden til at standse. Det var Veninden, der sagde: "Ja – den velsignede Dreng. Han var for god til denne Verden."

For god til denne Verden! Hvad vilde det sige? Man kunde altsaa være *for* god. Og naar man var det, saa maatte man ligesom Bro'r Karl pines i mange Uger og dø.
158

Og han sad og regnede ud, om Karl virkelig havde været bedre end han. Alle Spilopperne tog han for sin Part, alle Uartighederne. Men dog var han ikke rolig.

Og pludselig laa han oppe paa Moderens Skød og idet han kastede sig ind til hende, med Armene fast om hendes Hals og Hovedet ved hendes Bryst, sagde han rystende af Angst:

"Mo'r – Mo'r! – *Jeg* er da ikke for god for denne Verden?"

159

ET BARNDOMSMINDE

Huset, hvor Ekscellencen laa paa Landet, var toetages, sandstens-graat, med en Jærnbalkon ud mod Parkens store engelske Plæne, der skraanede ned til Aaen, paa hvis anden Bred Skoven begyndte.

Mellem Huset og Plænen løb en bred Grusgang lige under Balkonen.

Her listede vi Børn os ofte hen for at betragte den store Mand med det mægtige graa Hoved, naar han med Haanden stukket ind mellem to Knapper i den sorte Frakke kom frem efter Middagen for at kaste et Blik udover Sommerlandskabet og ryge et Par Drag af Cigaren. Men aldrig havde vi hørt ham oplukke sin Mund, ham, om hvem vi vidste, at han var Landets første Taler. Naar vi en sjælden Gang mødte ham spadserende i Parken, støttet til en tyk brun Spanskrørsstok, med sin stive podagristiske Gang, den venstre Haand paa Ryggen – skælvede vi af andagtsfuld Forventning om at blive benaadede med et Ord. Vi stillede os op og hilste ærbødigt. Men han gik tavs og ubevægelig forbi, vi vidste knap, om han havde set os.

... En Eftermiddag listede vi os, som saa ofte, forbi Huset, skottende op til Altanen.

Dér stod hendes Naade, en lille tyk Dame, med 160 store graa Hængekrøller, ligesaa nedladende som Manden var tilknappet.

"Kom herhen Drenge!" raabte hun til os.

Vi kom hurtigt som en Vind.

"Hold saa Kasketterne frem, saa skal I faa Kager."

Vi sprang vævert om paa Grusgangen, fangende eller tabende Kagerne, ligesom det kunde træffe sig.

Da med ét fyldtes Altandøren af en høj mørk Skikkelse.

Det var Ekscellencen.

Vi Drenge stod forstenede, turde ikke røre os – med Kasketten i Haanden.

Ekscellencen traadte frem til Gelænderet, saá først paa hendes Naade, saa paa os. Vi slog Øjnene ned for hans Blik.

Han rømmede sig to Gange – vore Knæer rystede – saa sagde han med stræng Mine og dyb Røst:

"Hvad gaar – hm – her for sig?"

"Aa – det er kun Kager, jeg kaster i Grams til Drengene," svarede hendes Naade.

Ekscellencen løftede sit Hoved, saá langt og alvorligt ud over Plænen, stod nogle Øjeblikke saaledes som i dyb Overvejelse, slog saa ud med højre Haand og sagde:

"Hm – Kager – hm – giv dem flere Kager hm – *mange* Kager."

... Og vi saá hans brede Ryg skyde sig ind gennem Altandøren.

161

EN AFBRYDELSE

Rektoren bøjede sig over sin Pult, med Ryggen mod det unge Menneske, som stod og drejede lidt uroligt paa sin Straahat henne ved Vinduet, hvorigennem Sommersolen brændte.

"Du forlader altsaa nu Skolen" sagde Rektoren ned i Pulten.

Det unge Menneske svarede ikke; hans Øjne flakkede rundt i Stuen, paa Reolerne og det store grønne Klædesbord med Papirer og Bøger. Saa flyttede han sig lidt for Solen, der stak ham i Nakken.

"Du har aldrig, Ludvig Holst" – fortsatte Rektoren monotont og langsomt – "hørt til de Elever, som har haft Kærlighed til Skolen. – Skolen har heller ikke haft Glæde af Dig."

Der blev atter Tavshed; Holst rømmede sig.

"Saa vilde jeg gærne takke Rektoren -" Han standsede i det.

"Du har været let og løs som Discipel" – faldt Rektoren ind – "og nu tager Du altsaa til Kjøbenhavn. – Jeg tør ikke forsvare at lade Dig rejse uden at sige Dig, at Du *maa* prøve paa at staalsætte din Karakter mod Verdens Fristelser. Et Menneske giver ikke ustraffet sine Lyster Tøjlen; man maa først og fremmest være et sædeligt og afholdende Menneske -" Rektoren tøvede lidt, 162 saa endte han kort og skarpt, idet han med et Ryk vendte sig om mod Holst:

"Den, der giver efter for sine Drifter, bli'er et Dyr, Ludvig."

Holst mødte Rektorens Blik uden at slaa Øjnene ned, og omkring Mundvigene og i Øjenkrogene kriblede et Smil frem.

Rektoren var gaaet hen imod ham og stod nu med Haanden paa hans Skulder.

"Tror Du mig da ikke, at uden man tøjler sine Drifter -?"

Holst havde drejet Hovedet halvt om mod Vinduet; dér udenfor gik Rektorens unge Frue med 2 Børn ved Haanden og en *in – mente*, tydeligt *in mente*.

Og hans Smil voksede.

"Hvorfor smiler Du dog?" begyndte Rektoren, men hans Blik, der ogsaa et Moment med Velbehag havde dvælet ved Genrebilledet udenfor, mødtes nu med Holst's og der kom en usikker Flakken deri.

Saa saá han et Sekund arrigt ud paa Børnene, der i deres Uskyldighed lo og gjorde glade Tegn ind til Faderen, og paa Fruen, der kælent kyssede paa Fingeren – og han sagde med Værdighed i Stemmen:

"Min kære Ven – *dette* er kun Guds Bud, der opfyldes."

163

SPØGELSER

Den unge Dame fra Skovridergaarden var bleven opholdt inde i Købstaden, og det var mørkt, da hun begav sig paa Vejen hjemad.

Vejen gik først langs Aaen, med et ensomt Hus hist og her; saa bøjede den af ind i Skoven og blev til en smal knudret Sti.

Det var en Graavejrs Efteraarsaften med tunge snavsede Skyer, drivende over og under hverandre i sære Formationer.

Da Byens sidste Huse slap og hun stod foran Landevejens tavse Mørke, standsede hun nogle Øjeblikke. Saa løb hun hurtigt ind i det sorte Svælg og blev ved at løbe, indtil hun ikke kunde mere for Aandenød. Hendes Hjærte bankede, saa hun kunde høre det, Blodet susede hende for Ørene, og en Mængde Lyde trængte sig ind til hendes Bevidsthed, fra Luften, som snurrede i Telegrafstængerne, og fra Aaens Vand, som rislede henover den stenede Grund.

Hun havde en Følelse som om hvert Skridt, hun tog, vilde styrte hende i en Afgrund. Hun holdt Hænderne afværgende frem for sig og løftede Fødderne højt for ikke at snuble; de traadte pladskende i Pytter og Dynd.

Lød der Skridt bag hende? Hun standsede og lyttede, fo'r saa opskræmt videre ved en Hunds Hylen fra et af Husene ved Vejen.

- – Foran Skovens sorte Væg, der rakte sig 164 op i Skyerne, blev hun staaende. Skulde hun ikke hellere vende om? Men da hun saá sig tilbage mod det aabne uafgrænsede Mørke, tvang Angsten hende fremad, ind over Skovstiens glatte Rødder, ind mellem de tørre Blades Raslen og Trætoppenes Susen.

Dér borte stod der en Skikkelse, høj og lyst klædt. Hun vilde tvinge et "Godaften" frem, men Halsen var tør og Tungen lam. Hun kom nærmere, og det blev et Birketræs skinnende Stamme.

Hun prøvede paa at more sig over sin Fejltagelse; hun sagde til sig selv, at det var latterligt at være bange. Men i det samme tudede en Ugle over hendes Hoved, og Blodet standsede i hende med et Ryk, saa det gjorde ondt i Brystet.

Som en forfulgt styrtede hun afsted. Hun rev sig paa Grene, stødte mod Stammer, ofte sank hun snublende i Knæ, men rejste sig atter for at flygte blot vildere.

... Om lidt maatte Skoven ende; men først var der "Spøgelsegrøften".

Hun søgte at holde Navnet borte fra sin Tanke, men det laa som en kogende Konkylie ved hendes Øren og fyldte dem med sin kolde gysende Sang. Nu følte hun Broen under sine Fødder, Hun vilde lukke Øjnene, men vidt opspærrede søgte de mod Grøftens Skrænter.

Der var noget, der bevægede sig ... Der hviskede en Stemme.

Hendes Knæer slog sammen; hun kunde ikke flytte en Fod. Saa greb hun frem med Armene og faldt forover, strakt henad Vejen. – –

- – To Elskende, der havde siddet og svær met paa en Bænk ved "Spøgelsegrøften", samlede hende op.

165

FORAAR I SNE

Jorden vinterlig hvid, med Is og Sne; ovenover blaa Himmel med straalende Sol. Saadan oprandt Langfredag i Paasken.

Paa de flade Marker har samlet sig blanke Søer, hvori enlige Træer rager op med Toppen. Men paa Toppens længste Gren vipper et Spurvepar kvidrende forelsket, gnidende sig op ad hinanden i den dejlige Sol.

Langs Vejene ligger Snevolde saa høje som Huse, men hist og her har Solens Straaler banet sig Hul – derigennem skummer Tøbruddet som en Fos. Der er Aaer, hvor der ellers plejer at være Grøfter; der er Søer, hvor Aaen til daglig løber med sparsomt Vand, og der skærer sig smaa Kanaler gennem hver en Fure i Jorden. Og ude over Mosedraget, hvor alle Bække og Aaer løber sammen til én stor Sø, flyver to Storke med forsigtige Vingeslag, spejdende nær Vandfladen efter et Sted at hvile deres lange Ben. De kender ikke deres gamle Mose igen, og de knebrer fornærmet og letter sig og flyver langeligt over de hvide og vaade Marker hjem til Reden paa Kirketaarnet.

Kirkeklokkerne ringer til Eftermiddags-Gudstjeneste. Den lyder smukt, den klingende Klemten, gennem den lyse Dag, men kun faa ere de, der lyder Kaldet. Thi Vejene er ikke for Færdsel. En 166 enlig Bondevogn ælter sig op ad Kirkebakken med to Mænd og to Kvinder, tæt indsvøbte i Tørklæder og Sjaler. Den ene Kvinde holder en Byldt paa Skødet, og ud af Byldten kigger et Barneansigt, der misser fornøjet med Øjnene op mod Foraarssolen. Barnet køres til Daab.

Havestuedøren har ikke været aabnet, siden den lukkedes en silde Efteraarsdag. Nu bager Solen dens Ruder, og der er helt lunt i Stuen. Da Døren aabnes, strømmer Foraaret friskt og ungt ind med fugtig Muldlugt og kildrende Varme.

Gangene er sivende Morads og paa Plænerne tramper man gennem et løst Snedække lige i det klare Vand. Paa en Tue midt i den stærkeste Sol staar et gammelt Lindetræ med Græs ved Foden. Og dér mellem vaade Blade, klods til Sneen, kigger frem paa smaabitte blege Stilke i et Hylster af Grønt de første Aarets Blomster, gule Foraarsblomster, utaalmodige efter Lyset og Livet, vovende sig frem selv gennem Sneen. Solen retter sine Straaler lige ned i de begærligt aabne Kalke, og de fattige Smaablomster glimrer som Guld.

Saa er Foraaret da kommet. Det siger ogsaa den gamle Kone, idet hun kigger ud ad Vinduet paa Snebjærget, der langsomt smelter bort fra hendes lille Hus. "Glædeligt Foraar" siger hun og nikker, medens Solen spejler sig i Gyldenstykshuen.